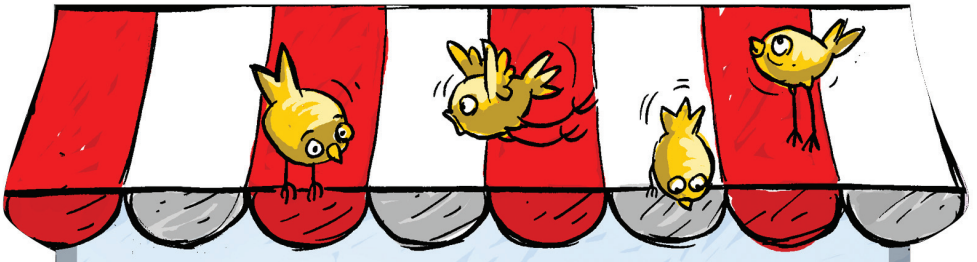
TOPARLAK

Adnan Özyalçıner

Resimleyen: Oğuz Demir

evrensel çocuk kitaplığı

TOPARLAK

Adnan Özyalçıner

Resimleyen: Oğuz Demir

evrensel çocuk kitaplığı

DOĞA BASIN YAYIN
Dağıtım Ticaret Limited Şirketi
Tarlabaşı Blv. Kamerhatun Mah. Alhatun Sk. No: 25 Beyoğlu / İstanbul
T: 0212 255 25 46 F: 0212 255 25 87
www.evrenselbasim.com – cocuk@evrenselbasim.com – info@evrenselbasim.com

evrensel basım yayın 462
evrensel çocuk kitaplığı 41

Toparlak: Adnan Özyalçıner

Resimleyen: Oğuz Demir

Sayfa Düzeni: Bahar Eroğlu

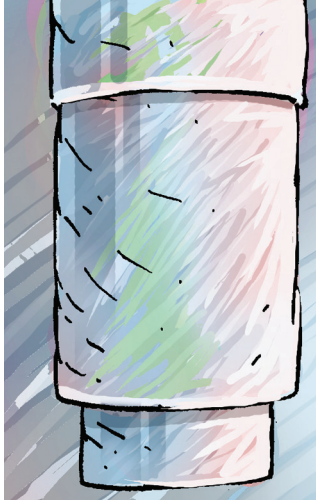
Birinci Basım: Ocak 2012

ISBN 978-605-5315-06-1

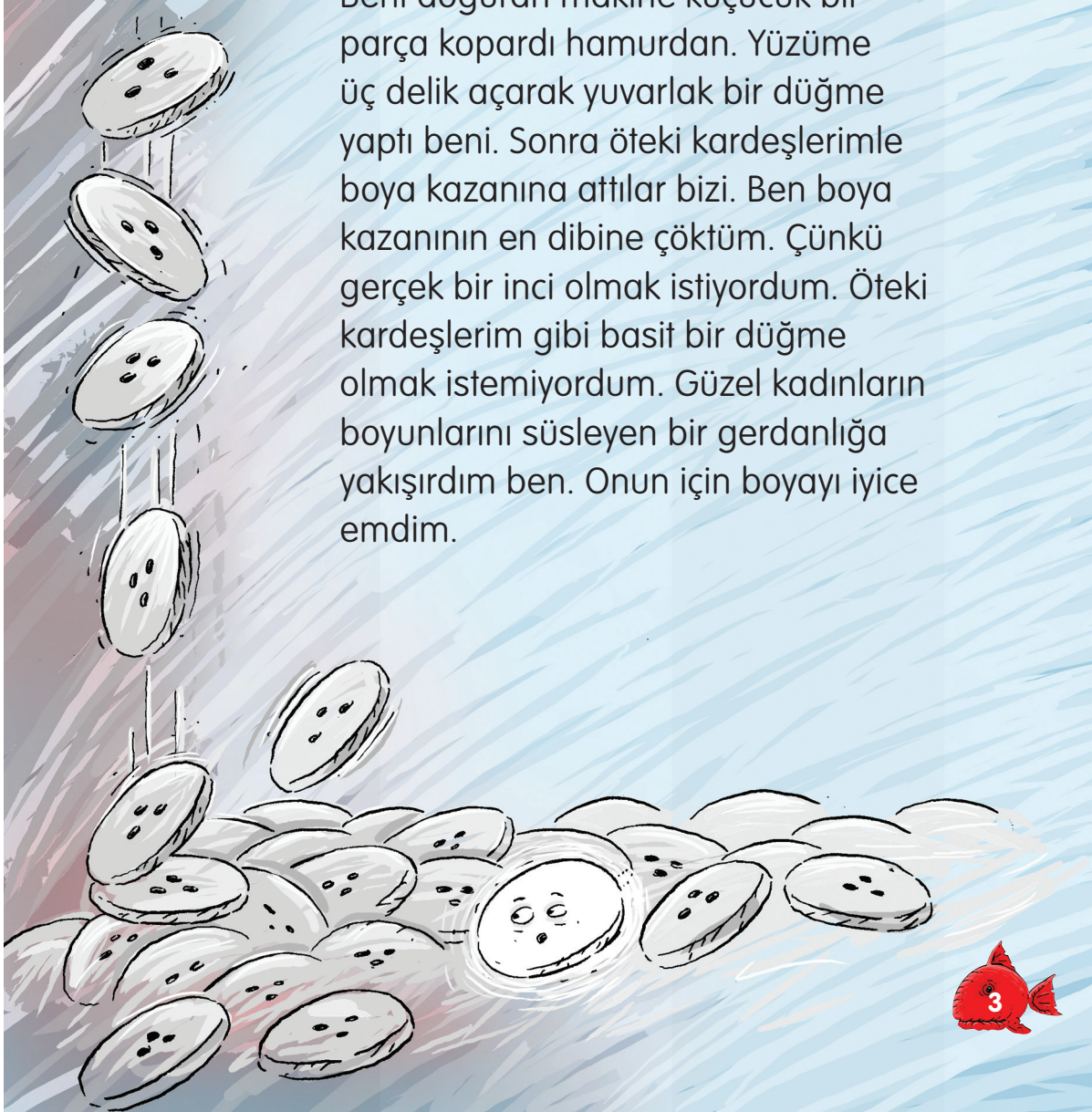
© Evrensel Basım Yayın 2012 - Sertifika No 11015

Baskı: Ezgi Matbaası Sertifika No: 12142
Sanayi Caddesi Altay Sokak No: 10 Çobançeşme – Yenibosna / İstanbul
T: 0212 452 23 02 – 654 94 18
ezgimatbaa@mynet.com - www.ezgimatbaa.net

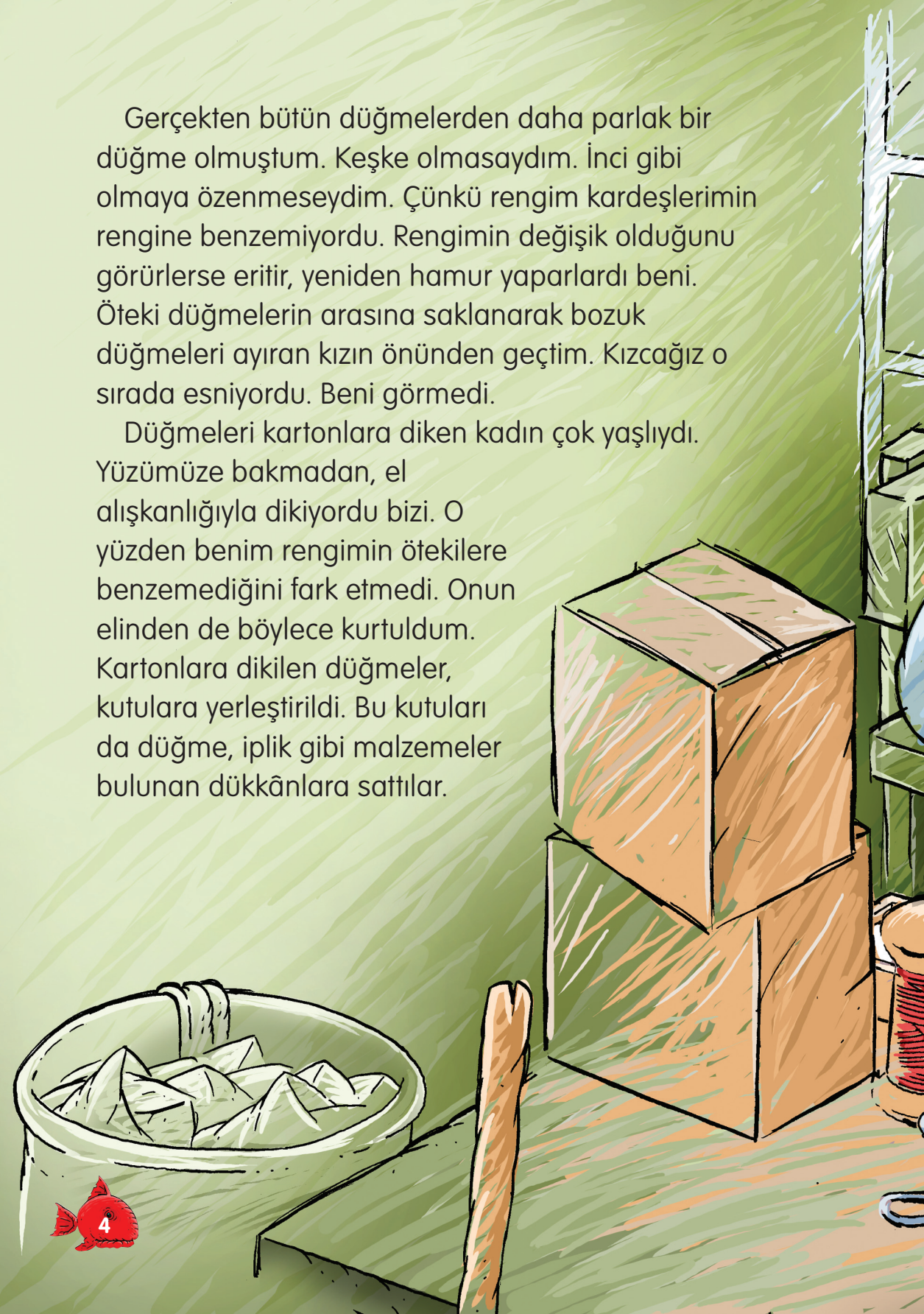

Benim adım Toparlak. Ben plastikten yapılmış bir gömlek düğmesiyim. Koskoca, top gibi bir hamurdum önce. Beni doğuran makine küçücük bir parça kopardı hamurdan. Yüzüme üç delik açarak yuvarlak bir düğme yaptı beni. Sonra öteki kardeşlerimle boya kazanına attılar bizi. Ben boya kazanının en dibine çöktüm. Çünkü gerçek bir inci olmak istiyordum. Öteki kardeşlerim gibi basit bir düğme olmak istemiyordum. Güzel kadınların boyunlarını süsleyen bir gerdanlığa yakışırdım ben. Onun için boyayı iyice emdim.

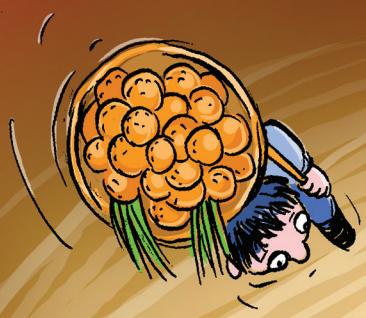

Gerçekten bütün düğmelerden daha parlak bir düğme olmuştum. Keşke olmasaydım. İnci gibi olmaya özenmeseydim. Çünkü rengim kardeşlerimin rengine benzemiyordu. Rengimin değişik olduğunu görürlerse eritir, yeniden hamur yaparlardı beni. Öteki düğmelerin arasına saklanarak bozuk düğmeleri ayıran kızın önünden geçtim. Kızcağız o sırada esniyordu. Beni görmedi.

Düğmeleri kartonlara diken kadın çok yaşlıydı. Yüzümüze bakmadan, el alışkanlığıyla dikiyordu bizi. O yüzden benim rengimin ötekilere benzemediğini fark etmedi. Onun elinden de böylece kurtuldum. Kartonlara dikilen düğmeler, kutulara yerleştirildi. Bu kutuları da düğme, iplik gibi malzemeler bulunan dükkânlara sattılar.

Benim bulunduğum kutunun satıldığı dükkân çok büyüktü. Çok kişi çalışıyordu. Kardeşlerim hemen ilk gün satıldılar. Ama düğme seçmeye gelen terziler, ev kadınları rengimin ötekilere benzemediğini görüp almadılar beni. Satıcı kız her kutudan artan, satılmayan düğmeleri bir araya topladı. Sonra da hepimizi bir adama verdi. Çok sevindim.

Beni ve satılmayan arkadaşlarımı alan adam pazarcıymış. Bizi açık havada bir tezgâhın üstüne koydu. Yanımızda tek makaralar, kurdeleler vardı. Aman, pazar ne kadar gürültülüymüş. Üstelik açık havada bir üşüyüp bir terledim. Bir güneş, bir yağmur. Karardım. Parlaklığım uçtu gitti. Ağlamaya sızlanmaya başladım. Kimseler beğenmiyordu beni. Kimsecikler de beğenmezdi artık. Ağlayıp durdukça daha da çirkinleştim. Pazarcı beni başka bir kutuya attı. Bu kutuda kırık düğmeler, ipliği kopmuş boncuk takılar vardı.

Bizi genç bir kadın eli karıştırınca çok şaştım. Bu iyi yürekli bir kadın olmalıydı. Okşar gibi karıştırıyordu kutuyu. Sanki bizi incitmek istemiyordu. Sonra beni avcuna aldı; renk renk boncukların olduğu bir kutuya koyup evine götürdü.

Gittiğimiz ev oyuncak bebeklerle doluydu. Kadın bu bebeklere elbiseler dikiyordu. Önce kutudaki boncukları, incileri, düğmeleri ayırdı. Sonra da beni pembe ipek bir elbisenin yakasına dikti. Elbiseyi de sarı kıvırcık saçlı, mavi gözlü güzel bir bebeğe giydirdi. Çok sevindim. Sevinçten uyuyakalmışım. Bebeğimin evden nasıl çıktığını duymadım bile. Uyandığımda, ışıltılı bir vitrindeydim.

Oyuncakçının vitrininden büyük bir cadde görünüyordu. Ama ben bu caddeyi seyretmeye doyamadan dükândan ayrıldım. Beni alanlar, elbisesine dikildiğim bebeğe benzeyen bir kıza armağan ettiler. Kız bebeği beğendi mi, elbisenin güzelliğini gördü mü, anlamadım. Çünkü hiçbir şey söylemedi. Galiba biraz da şımarıktı. Oysa ben, kızın beni görmesini, beğenmesini istiyordum.

"Ne güzel bebek, elbisesi ne güzel. Elbisesinin düğmesi ne cici" deseydi ne olurdu sanki. Üzüldüm elbet.

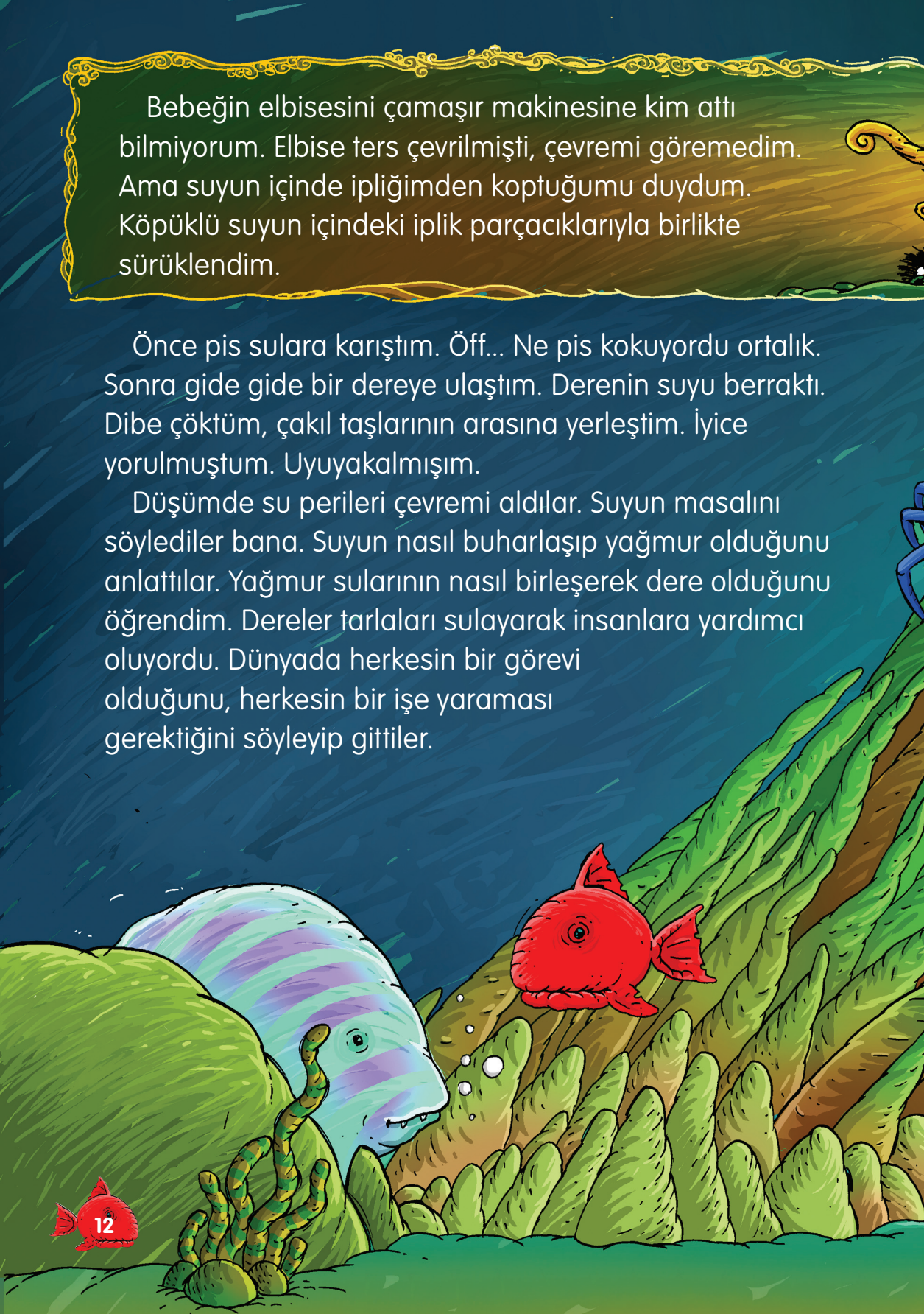
Gittiğim evde öyle çok oyuncak, öyle çok bebek vardı ki... Yeni sahibim sarışın bebekle pek oynamadı. Bir köşeye attı. Güzelim ipek elbise de tozlanıp kirlendi.

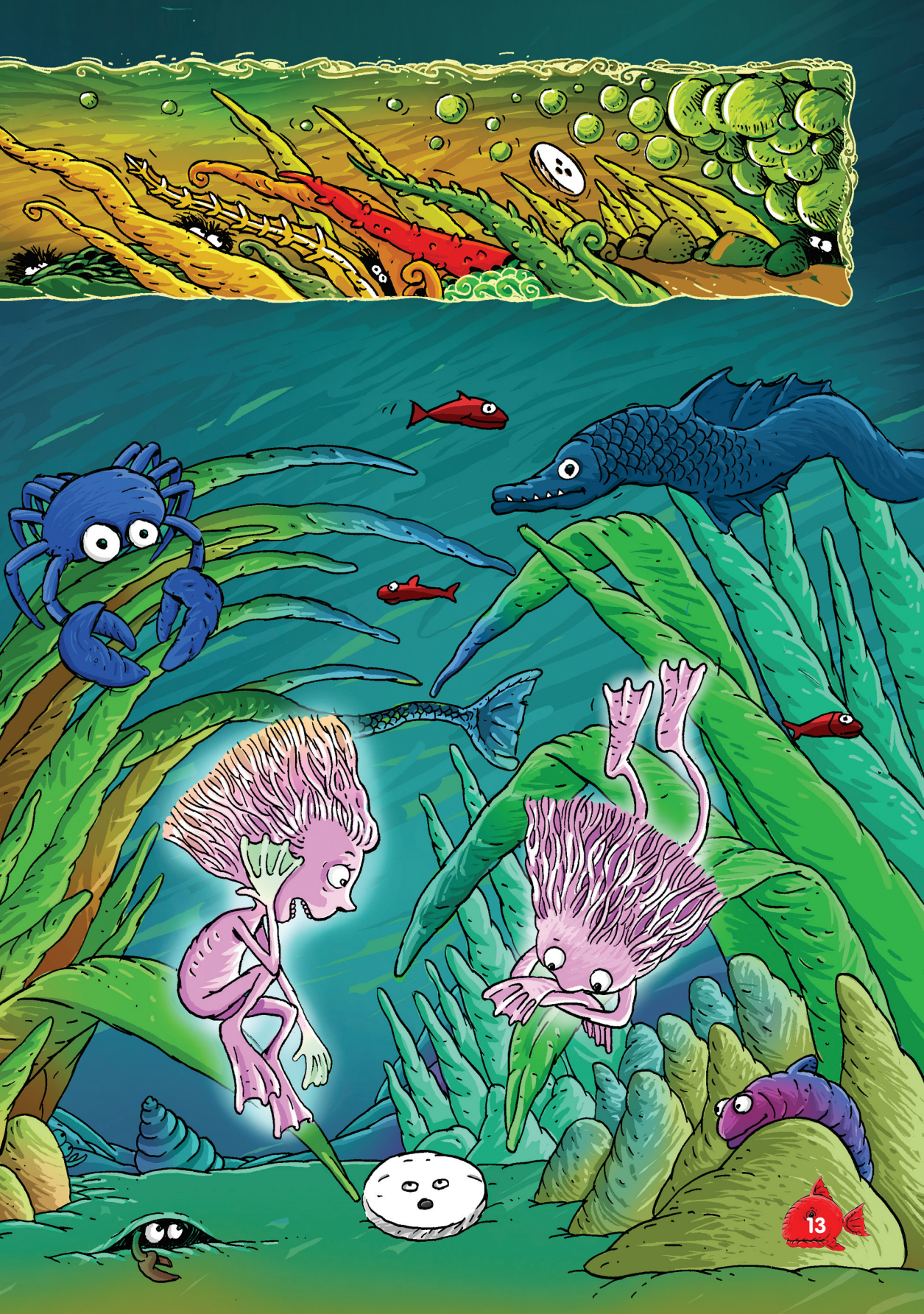

Bebeğin elbisesini çamaşır makinesine kim attı bilmiyorum. Elbise ters çevrilmişti, çevremi göremedim. Ama suyun içinde ipliğimden koptuğumu duydum. Köpüklü suyun içindeki iplik parçacıklarıyla birlikte sürüklendim.

Önce pis sulara karıştım. Öff... Ne pis kokuyordu ortalık. Sonra gide gide bir dereye ulaştım. Derenin suyu berraktı. Dibe çöktüm, çakıl taşlarının arasına yerleştim. İyice yorulmuştum. Uyuyakalmışım.

Düşümde su perileri çevremi aldılar. Suyun masalını söylediler bana. Suyun nasıl buharlaşıp yağmur olduğunu anlattılar. Yağmur sularının nasıl birleşerek dere olduğunu öğrendim. Dereler tarlaları sulayarak insanlara yardımcı oluyordu. Dünyada herkesin bir görevi olduğunu, herkesin bir işe yaraması gerektiğini söyleyip gittiler.

Uyanır uyanmaz kendimi çakılların arasından kurtardım. Derenin kıyısındaki kumluğa çıktım. Beni görecek miydi insanlar? Biri beni bulacak mıydı? Alacak mıydı? Merakla bekliyordum.

Beni küçük bir erkek çocuk buldu.

Elleri yumuşak değildi, ama beni okşadı. Parlattı. Sonra birlikte bir köy evine gittik. Çocuk beni yaşlı bir kadına verdi. Galiba ninesiydi çocuğun. Kadın da beni bir gömleğin yakasına dikip gömleği çocuğa giydirdi.

Gömleğin yakasından önce sevinçle baktım çevreme. Ama hava güneşliydi. Çocuk kendini sokağa atar atmaz beni saran iliği gevşetiverdi üstümden. Bomboş kaldım. Hiçbir işe yaramıyordum. Yeniden üzülmeye başladım.

Ertesi gün hava birden soğudu. Rüzgâr çıktı. Çocuk yakasını kapatıp beni ilikledi. Eliyle okşadı sanki... Mutluluktan kendimden geçtim. Işıldadım sevinçten.

Eve döndüğümüzde ninesi çocuğa, "Üşüdün mü?" diye sordu.

Çocuk, "Hiç üşümedim nine. Diktiğin düğme yakamı sıkı sıkı kapattı" dedi.

Ninesi bana bakıp "Düğmen pek güzelmiş" dedi. "İnci gibi parlıyor."

Anlıyorsunuz beni değil mi? Çok mutluyum artık. Hem inci gibi güzelim hem de güzel olduğum kadar yararlıyım.

